

som frembringende Institutioner ved at bringe Arbejdsgivere og Arbejdere til at virke sammen paa et mere neutralt Omraade end der, hvor den enes Interesse ret ofte staar skarpt over for den andens, vi have ment, at naar de sad sammen i den samme Ret for at afgøre Stridighederne, vilde derved komme mere gensidig Forstaaelse ind, bedre Betingelser for Samarbejdet ogsaa i det daglige Liv, end der ellers kunde være Tale om, det er jo ogsaa den Tanke, der har været gjort stærkt gældende i Udlandet, hvor man har indført denne Institution.

hvad Enighedskamre angaar, vil det ses, at det er, om ikke i Tal saa dog meget lidet gennemgribende Vædringsforslag, der ere stillede af Udvalget, og vi mene, at de i den Skikkelse, der her er foreslaaet, vilde være mere virkningsfulde og betydningfulde end de Voldgiftsdomstole, der kunde oprettes inden for de enkelte Fag, og de Forsøg paa Mægling, som der ogsaa mere improviseret Maade ere gjorte ved store Arbejdsstridigheder her i Landet. Den store Fordel ved Enighedskamre er, at det er en fast Institution; ellers naar man staar over for Tvistigheder med Hensyn til fremtidige Arbejdsvilkaar, er jo Ulykken den, at Stemningen maaste allerede er ophidsset Parterne imellem, og det vil derved blive umuligt at finde Voldgiftsmænd, som man fra begge Sider har den tilbørlige Tillid til. Og selv om der maatte findes en fast Voldgiftsinstitution inden for vedkommende Fag, er det dog saaledes, at det er de umiddelbare eller de saa godt som umiddelbare Parter, der staa over for hinanden. Der vilde jo Enighedskamrene, som de her ere tænkt sammensatte, kunne danne en mere uinteresseret og uhildet Instans, for hvilken Parterne kunde forelægge deres Sag, og som kunde søge at mægle. Derfor vil det ogsaa, som det er bemærket i Betænkningen, være meget langt fra, at Enighedskamrene vilde gøre de Voldgiftsretter, som maatte være oprettede inden for de enkelte Fag, oversflødige. Tværtimod vil man nepot kunne tænke sig, at i Tilfælde, hvor det brister for den enkelte faglige Voldgiftsret eller for privat tilkaldte Tilidsmænd at tilvejebringe Overenskomst, der kunde Overenskomst tilvejebringes af Enighedskamre.

Efter disse faa almindelige Bemærkninger skal jeg nu gaa over til Vædringsforslagene, som ere mange, men det maa ikke opfattes som Udtryk fra Udvalgets Side, for at vi have fundet Lovforslaget mindre brugeligt som Grundlag, tværtimod kan jeg sige, at det har været en Erkendelse, Udvalget er kommet til, at dette Lovforslag har

været et særdeles godt, brugbart Forhandlingsgrundlag. Vædringsforslagene ere jo 32 i Tallet, men mange af dem ere af den Art, at de ere lidet betydende. Desuden følge nogle af dem af andre, saa de maa ikke opfattes som et Udtryk for, at Lovforslaget er blevet fuldstændig uanfattet af Udvalget, om end jeg mener, det er virkelige Forbedringer, der foreslaas indførte deri, og Forbedringer af ikke ringe Betydning. Jeg skal først henlede Opmærksomheden paa en Række af Vædringsforslag, Nr. 1, 2, 3, 11 og 18, disse Vædringsforslag vedrøre mer eller mindre Arbejdsretters Oprettelse. For det første vil det bemærkes, at vi i vore Vædringer have indsat „Justitsministeriet“ paa flere Steder i Stedet for „Overøvrigheden“ i de forskellige Bestemmelser, i hvilke Overøvrigheden var gjort til den bestemmende Myndighed over for disse Arbejdsretter. F. Eks. var Overøvrigheden den Myndighed, der skulde give Tilladelse til Oprettelse af Arbejdsretter. Overøvrigheden var Melleminstans mellem Kommunalbestyrelsen og Regeringen. Men ifølge Vædringsforslag under Nr. 3 er denne Melleminstans forvunden, og Kommunalbestyrelsens Andragende gaar lige til Regeringens Godkendelse. Ligeledes bliver det til Justitsministeriet og ikke til Overøvrigheden, at den ifølge § 10 skal afslægges. Naar vi have indsat Justitsministeriet i Stedet for Overøvrigheden, er det, fordi vi have ment, at her, hvor der er Tale om virkelige Domstole — thi det bliver det jo — er Justitsministeriet en langt mere naturlig Autoritet at henlægge disse Sager under end Overøvrigheden. Indenrigsministeriet spiller ogsaa i det oprindelige Forslag en Rolle. Vi have overalt indsat Justitsministeriet i Stedet for Indenrigsministeriet af samme Grund: Hensynet til Arbejdsretterne, til det, som Arbejdsretterne egentlig ere, og til, at de rettest bør høre ind under den øverste judicielle Autoritet. I Vædringsforslagene under Nr. 3 skal jeg ligeledes henlede Opmærksomheden paa den sidste Bestemmelse: „For Arbejdsretter vil Justitsministeriet udfærdige en Normalvedtægt“. Der fremkom Betæneligheder ved Lovforslagets 1ste Behandling i Retning af, at Kommunalbestyrelserne formentlig vilde have Vanskelighed ved at fastsætte Vedtægter, der jo kræve en ikke ringe juridisk Indsigt at affatte, navnlig til vor nugældende Proceslov. Man har da ment, at det vilde være en stor Lettelse for Kommunalbestyrelserne og i det hele taget være heldigt, om Justitsministeriet affattede en Normalvedtægt, saaledes som man ogsaa har det f. Eks. i Tyskland, hvorefter